

Arrest

nr. 43 944 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Liberiaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Grand Bassa County. U bent geboren in het dorp Wedee, maar u liep lagere en middelbare school in de stad Buchanan tot in 2001-2002. U woonde er in Tubmanstreet in het huis van de moeder van uw vriend (P.J.). Vervolgens wilde u studeren aan de universiteit van Monrovia, maar uw ouders hadden de middelen niet. Uw moeder is een belangrijk lid van het traditionele genootschap “Sande Society” in het dorp Wedee, en vroeg u zich bij hen aan te sluiten. Dit genootschap heeft invloedrijke leden binnen de gemeenschap en de overheid, die u nadien zouden kunnen helpen voor toegang tot hogere studies. In 2003 doorliep u gedurende een maand een initiatie tot het Sande-genootschap op een speciale plek in het Sande-woud, samen met drie andere jongens. Er was ook een groep meisjes die op

traditionele wijze werd besneden. U en de andere jongens moesten de meisjes in bedwang houden en ervoor zorgen dat ze niet wegvluchtten. Een besnijdenis was immers pijnlijk en leidde soms tot erge bloedingen. Bij rituelen wordt ook gebruik gemaakt van traditionele magie (juju). Deze dorpstraditie blijft bewaard, ondanks pogingen om ze af te schaffen onder invloed van de Verenigde Naties. In augustus 2008 kreeg u gewetensproblemen als christen. Er was een groep van 20 meisjes die diende besneden te worden. U weigerde hier nog langer aan mee te doen en u vertelde dit aan uw moeder. Uw moeder zei u niet te stoppen met het genootschap te dienen omdat u in dat geval zou worden beschouwd als verrader van de tradities. De volgende ochtend vroeg vertrok uw moeder thuis zonder u naar het woud. Later die morgen kwam een groep gewapende mannen naar uw huis, terwijl u de bijbel aan het lezen was. Uw zus waarschuwde u. U meent dat uw moeder de leidster van het Sande-genootschap en ook het dorpshef op de hoogte had gebracht van uw verraad. Een probleem is ook dat u volgens het genootschap dreigde zijn geheimen te onthullen. U vluchtte langs de achterkant van uw huis en dook onder in het woud gedurende drie dagen. U ging naar uw vriend (P.J.) in het dorp Momo en vertelde hem alles. (P.) kon u geen onderdak geven, omdat zijn moeder ook lid was van de Sande Society. (P.) werkte in de haven van Buchanan als veiligheidsagent en bracht u daar heen op 14 augustus 2008. Hij hielp u via relaties 's nachts aan boord van een cargoschip. Enkele weken later, op 7 september 2008, meerde u aan in de Belgische haven van Antwerpen. U ging illegaal van boord en vroeg op 9 september 2008 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. De door u ingeroepen elementen komen ongeloofwaardig voor alsook onvoldoende ernstig om een internationale bescherming te kunnen rechtvaardigen.

U verklaarde een probleem te hebben met uw moeder en andere leden van een lokale traditionele genootschap "Sande Society" in uw dorp van herkomst Wedee. U zou in 2003 zijn toegetreden tot dit Sande-genootschap na een rituele initiatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Geconfronteerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Sande specifiek voor vrouwen is en voor mannen het Poro genootschap geldt (zie informatie in het administratief dossier), bevestigde u dit maar stelde u dat er samenwerking tussen de twee bestaat en dat u als zoon van een leidinggevend Sande-lid ook mocht meedoen met de Sande en de besnijdenis van meisjes (CGVS, p. 7). Deze verklaringen overtuigen niet. Eerder had u nooit spontaan over de Poro gesproken, maar enkel over de Sande society. U had eerder ook verklaard dat bijna alle dorpelingen (buiten sommige kinderen) lid waren van jullie Sande-genootschap, zowel mannen als vrouwen (CGVS, p. 4). U voegde er weliswaar aan toe dat er aparte departementen waren voor jongens en meisjes (CGVS, p. 4). Dat u pas in 2003 op twintigjarige leeftijd toetrad tot het genootschap, weet u aan uw studies en het feit dat u nog niet beslist had al dan niet toe te treden (CGVS, p. 5). U preciseerde dat u gedurende 1 maand werd geïnitieerd in het zogenaamde Sande-bos (CGVS, p. 5), terwijl u eerder had verklaard dat uw initiatie in het bos 1 week in beslag nam (zie vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 5, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 september 2008). Bij confrontatie kon u enkel verklaren dat het om een misverstand moet gaan en anderzijds dat er voorafgaandelijk een voorbereiding van 1 week in het dorp plaatsvond (CGVS, p. 13). Deze verklaringen overtuigen niet. U zou actief zijn geweest voor het genootschap in het dorp gedurende vijf jaar, totdat u in augustus 2008 gewetensproblemen kreeg en niet meer wilde meewerken aan de besnijdenis van de meisjes in het dorp (p. 5). Dat u uw gewetensprobleem niet zou kunnen bespreken en oplossen met uw moeder, kon u niet aannemelijk maken. Uw moeder zou zonder meer kwaad zijn geworden toen u haar 's avonds thuis sprak over uw probleem en ze zou de volgende ochtend alleen naar het Sande-bos zijn vertrokken maar ze zou ook gewapende mannen hebben gestuurd om u te dwingen mee te doen (CGVS, p. 6). Deze versie van de feiten is verschillend van deze die u eerder aflegde in de vragenlijst en waar u stelde dat u 's avonds met uw moeder sprak en diezelfde nacht thuis zou weggelopen zijn (zie vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 5, ingevuld op DVZ dd. 18.09.2008). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u zonder meer voornoemde versie in de vragenlijst en meende u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken misschien niet goed werd verstaan (CGVS, p. 13).

Dat u kon vluchten uit uw huis en dorp voor een groep gewapende dorpelingen en vervolgens verborgen bleef in het woud gedurende enkele dagen (p. 6), kan ook niet overtuigen. U vluchtte en vreest bijgevolg ook buiten het dorp te worden vervolgd door leden van het genootschap omdat u vele geheimen van het genootschap kent en u beschouwd wordt als verrader. Uw perceptie van "verraad"

lijkt voorbarig en niet ernstig. U kon geheel niet aannemelijk maken waarom u welke geheimen ook zou onthullen en dat dit een dermate groot probleem vormde dat u ook buiten uw dorp en bijvoorbeeld in steden als Buchanan of Monrovia dreigde te worden vervolgd (p. 10, 11 en 12). U bevestigde dat voornoemde genootschappen niet in grote steden maar in rurale gebieden actief zijn (p. 9). U bevestigde tevens het lokale karakter van het genootschap in uw dorp Wedee, maar verklaarde dat er samenwerking bestaat over de grenzen van counties, zonder dit echter te kunnen uitleggen (p. 9). U stelde dat het genootschap politici in Monrovia kan op de hoogte brengen en vermeldde een vriend uit uw dorp die in 2001 zou zijn gedood na zijn terugtrekking uit het genootschap (p. 10 en 11), maar u kon niet hard maken dat u persoonlijk dreigde gedood of vervolgd te worden. Uw bewering dat vele leden van het Sande-genootschap uit uw streek in Monrovia werken (p. 10), betekent nog niet per definitie dat deze personen u kwaad zouden doen, laat staan u zouden doden. U verklaarde ook dat uw geest voelt dat ze [i.e. leden van het genootschap] iets aan het doen zijn met u en dat ze krachten gebruiken (p. 9), maar deze ervaringen kunnen bezwaarlijk in aanmerking worden genomen omdat deze behoren tot de sfeer van het bijgeloof en elke objectieve basis missen.

Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Liberia waarover het Commissariaat-generaal beschikt om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde geboortecertificaat (met nr. 56689, afgeleverd op 16 september 2008 door het Liberiaanse ministerie van gezondheid en sociaal welzijn) verwijst naar uw identiteit en herkomst, wat niet meteen betwist wordt. Dit document doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. U legde geen documenten neer die een controle van uw reisweg mogelijk maken. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondergraven door het feit dat u de naam of nationaliteit niet kende van het schip waarmee u van Liberia naar België zou zijn gereisd (CGVS, p. 6).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, meerbepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daar waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verwijst naar de informatie waaruit blijkt dat de Sande society specifiek voor vrouwen is en dat voor mannen een apart genootschap bestaat, namelijk de Poro society, wijst verzoeker erop dat hij gedurende zijn interview heeft gesteld dat er verschillende afdelingen bestaan voor vrouwen en mannen. Hij heeft ook gesteld dat hij als zoon van een vooraanstaand lid van deze gemeenschap mocht meedoen aan bepaalde rituelen van besnijdenis van meisjes. Verzoeker erkent dat het correct is dat hij niet spontaan sprak over de Poro society omdat zijn problemen hiermee geen verband hielden. Hij houdt vast aan zijn verklaring dat hij slechts op twintigjarige leeftijd is togetreden tot de Sande society aangezien hij dit als man kon omdat hij de zoon was van een vooraanstaand lid en hoopte zich toegang te kunnen verschaffen tot hogere studies.

De tegenstrijdigheid betreffende zijn initiatie in het genootschap wijt verzoeker aan een misverstand. Hij stelt dat hij een week een initiatie heeft gevolgd in de dorpsstraat en naderhand gedurende een maand is vertrokken naar het bos om de initiatie verder te zetten.

Dat hij zijn gewetensproblemen niet kon bespreken met zijn moeder schrijft verzoeker toe aan haar leidinggevende positie binnen de Sande society. Het verraad van haar zoon ligt daardoor gevoelig en kan haar positie binnen het genootschap beïnvloeden.

Verzoeker kan niet anders dan de nadruk leggen op het feit dat de genootschap invloed heeft en vele leden telt. Het verlaten ervan is geen vrijblijvende daad doch brengt risico's met zich mee. Verraders kunnen zware gevolgen dragen.

Aangaande het motief dat stelt dat zijn vrees kadert in het bijgeloof en geen objectieve basis kent voert verzoeker aan dat tevens rekening moet worden gehouden met de subjectieve zijde van zijn vrees en zijn culturele achtergrond. Het CGVS kan volgens hem niet stellen dat het louter bijgeloof is terwijl hij

duidelijk aanhaalt dat het een stuk van zijn vrees is, dat magie een deel heeft uitgemaakt van zijn bestaan en verankerd zit in zijn achtergrond.

Derhalve acht verzoeker het feit dat werd overgegaan tot een weigeringsbeslissing in strijd met de bepalingen van de Conventie van Genève. Hij vraagt om het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens om het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen of het dossier door te sturen naar het CGVS voor verdere informatie.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker werkt op generlei wijze uit op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel in casu geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt eenduidig dat in Liberia een apart geheim genootschap bestaat voor mannen en voor vrouwen. Voor mannen is dit de Poro en voor vrouwen is dit de Sande. Voorts blijkt uit deze informatie dat deze genootschappen strikt van elkaar gescheiden

opereren aangezien de vrouwen die worden geïnitieerd in de Sande niet enkel geheimhouding dienen te zweren ten aanzien van niet-geïnitieerde meisjes, doch tevens ten aanzien van mannen. Het basisprincipe van deze genootschappen is een gescheiden opleiding van jongens en meisjes. Initiatie in deze genootschappen geschiedt doorgaans gedurende de puberteit, meer bepaald op een leeftijd tussen de dertien en de zestien jaar, en erop is gericht de overgang naar volwassenheid te begeleiden (administratief dossier, stuk 11: landeninformatie). Verzoekers verklaringen zijn dermate in strijd met voormelde informatie dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Verzoeker beweert immers te zijn toegetreden tot de Sande terwijl dit het geheime gemeenschap voor vrouwen is. Hij verklaarde in de vragenlijst eenduidig dat hij is toegetreden tot de Sande society en werd geïnitieerd door de mensen van de Sande (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p.2). Hij verklaarde bij het CGVS bovendien dat iedereen in het dorp lid was van de Sande. Voorts gaf hij uitdrukkelijk aan dat er zowel mannen als vrouwen in de Sande zitten. Wel gaf hij aan dat er aparte departementen waren. Hij deelde vervolgens nogmaals het hele dorp, behoudens een aantal kinderen, in onder de Sande. Slechts nadat verzoeker met de voormelde informatie werd geconfronteerd, antwoordde hij: *“Ja. Poro is voor mannen, ook in ons dorp. Sande is voor vrouwen, maar er is samenwerking”* (administratief dossier, stuk 4, p.3-7). Deze wijziging van zijn verklaringen is echter niet van aard om afbreuk te doen aan zijn eerdere verklaringen. Verzoeker maakte, voordat hij werd geconfronteerd met het feit dat de Sande voor vrouwen was en de Poro voor mannen, nergens spontaan melding van de Poro, noch van het feit dat er een apart genootschap zou zijn voor mannen. Hij verklaarde eenduidig en uitdrukkelijk dat hijzelf, net als het hele dorp, lid was van de Sande en dat er zowel mannen als vrouwen in de Sande zitten. Verweerder merkt met recht op dat uit voorgaande verklaringen duidelijk blijkt dat verzoeker in het geheel niet op de hoogte was van het feit dat het Sande genootschap specifiek voor vrouwen is bestemd. Derhalve is het omwille van de strikte scheiding der geslachten in deze genootschappen manifest ongeloofwaardig dat verzoeker als man zou uitgenodigd worden dan wel zou deelgenomen hebben aan een besnijdenisritueel. Op basis van het voorgaande kan worden gesteld dat verzoeker onmogelijk lid kan zijn geweest van dit genootschap, noch dat zijn moeder hierbinnen een vooraanstaande functie had.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaarde slechts te zijn geïnitieerd op twintigjarige leeftijd. Zijn uitleg dat dit voor jongens op latere leeftijd kan indien zij school lopen is daarbij niet aannemelijk aangezien het doel van dergelijke initiatie er net uit bestaat om de geïnitieerde voor te bereiden op en te begeleiden in zijn overgang naar de volwassenheid. Dit doel zou volgens verzoekers beweringen volledig worden voorbijgestreefd (ibid., p.5). Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij om zijn blote beweringen te ondersteunen of de voormelde informatie te ontkrachten.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af betreffende de initiatie die hij voorhoudt te hebben ondergaan. In de vragenlijst gaf hij in duidelijke bewoordingen aan dat hij gedurende een week werd geïnitieerd in het bos (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij dat zijn initiatie in het bos een maand duurde. Wanneer hij even verder met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf hij aan dat dit een misverstand moest zijn en dat het wel zo was dat hij een week werd voorbereid in het dorp alvorens hij naar het bos ging om te worden geïnitieerd (administratief dossier, stuk 4, p.5, 13). Deze verklaring is echter niet ernstig. Hij ondertekende de vragenlijst immers voor akkoord nadat deze hem werd voorgelezen in het Engels, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de hierin vermelde verklaringen overeenstemden met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p.3). Bovendien vermeldde hij in de vragenlijst noch eerder tijdens het gehoor bij het CGVS, wanneer hem gevraagd werd zijn initiatie te omschrijven, dat hij hierop gedurende een week zou zijn voorbereid in het dorp doch maakte hij slechts melding van het feit dat hij werd meegenomen naar het bos waar hij werd geïnitieerd (ibid., p.2; stuk 4, p.3, 5).

Het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat is niet van die aard dat het afbreuk vermag te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 10: documenten).

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers aangevoerde asielrelaas.

Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtuigende motieven kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.2.2. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

2.3. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS